

fremmanede alffens Banskfeligheder, taler, som om det nuværende Ministerium slet ingen Banskfeligheder havde havt, men det er ham selv, der fremfor nogen anden Mand her i Landet har beredet disse Banskfeligheder. (Tscherning: Naar?) Da Spørgsmaalet var for i 1853—54 og Rigsdagen kunde havde sin frie constitutionelle Indflydelse paa Fællesforfatningen, da opgav den ærede Rigsdagsmand den constitutionelle Afgjorelsesmaade, da forlod han ganske det Grundlag, som det Ministerium, der dengang var ved Roret, selv havde erklæret for det naturlige og det nødvendige, da var det, han ved sin mægtige Indflydelse paa Forsamlingen førte Majoriteten til at opgive det, som var den danske Rigsdags Ret. Den ærede Rigsdagsmand har stillet sig paa det foederative Standpunkt; han forsvarede et Ministerium, der stod paa det absolute Standpunkt. Det var den for os saa fordærvelige Coalition. Han sagde: Giv mig i de særlige Anliggender en udstrakt Myndighed for Rigsdagen, og jeg overgiver da de fælles Anliggender til en Afgjorelsesmaade, heelt forskjellig fra den, der vedbliver for de særlige Anliggender. Den ærede Rigsdagsmand kan ikke benægte det, thi jeg har nedskrevet flere Uttringer af ham — og dem har jeg her i min Haand — som klarlig bevise dette, og jeg skal blot henvisse til Folkethingstidenden. (Stemmer: Læs op!) Da den ærede Rigsdagsmand modtager mig, skal jeg henvisse til Rigsdagstidenden for 1853—54, Sp. 3577 og 4715 og flere Steder i Nr. 232. Den ærede Rigsdagsmands fremtrædende Tanke dengang var, at vi skulde gjøre saa liden Fordring som muligt paa at udøve constitutionel Indflydelse paa Fællesanliggenderne; han indrømmede dengang Regjeringen, at den ikke blot ikke behøvede det constitutionelle Samtykke, men at den ikke engang behøvede at offentliggjøre Fællesforfatningen — det indrømmede den ærede Rigsdagsmand, ikke i Ord, men i Gjerning. Den ærede Rigsdagsmands Forslag gik, i Modfætning til hvad der allerede var fremkommet fra Udvalgets Side, nemlig at Fællesforfatningen skulde være bekendt, — ud paa, at man ikke skulde stille den Fordring. Nu siger den ærede Rigsdagsmand, at han dog vilde have den opfyldt. (Tschern-

ning: Nei!) Jeg kan ikke gjøre ved, at den ærede Rigsdagsmand modtager, hvad jeg har bestemte Beviser for, og Enhver kan overbevise sig derom ved at gennemlæse Forhandlingerne fra den Tid. (Stemmer: Læs op!) Den ærede Rigsdagsmand har ganske sikkert dengang gjort Afkald paa den Fordring, at Fællesforfatningen skulde være bekendt, men senere, da Ministeriet gik fra den Aftale, han havde truffet med det, saa opstillede han den tidligere Fordring. Saaledes var Forholdet, og det Standpunkt indtog den ærede Rigsdagsmand overfor et Ministerium, om hvilket man maatte vide, at det ikke vilde være tilfunds at give en constitutionel Fællesforfatning. Det maatte Enhver vide, som kjendte det Ministeriums Handlinger, baade i de indre Anliggender og i hele Forholdet til Fællesforfatningen, det var Noget, som maatte være klart for Enhver, efterat Rigsdagen havde modtaget Forslaget til Grundlovsforandringen. Forordningen af 26de Juli 1854 maatte i alt Fald overbevise Enhver om det daværende Ministeriums Mening, dersom man var i Tvivl derom. Jeg skal nu omtale Adressen — det andet politiske Skridt, Rigsdagen gjorde. Idet man har fortolket enkelte Uttringer i Adressen, har man troet ved den at kunne kritisere det nærværende Forsatningsudkast. Man maa imidlertid, naar man vil bedømme Forholdene fra den Tid, stille Adressen ligeover for Forordningen af 26de Juli 1854, thi det var Stillingen dengang. Rigsdagen erklærede da, idet den indirecte kritiserede denne Forordning, hvorvidt den vilde gaae i Indrømmelserne, og hvorledes udtalte da Ordføreren og andre Medlemmer af Udvalget sig ved denne Leilighed? Jeg var dengang imod enhver Adresse, jeg ansaae det som farligt at fremkomme med Udtalelser, som fandtes i den; men efterat det var besluttet, at en Adresse skulde indgives, ansaae jeg det for Enhvers Pligt at underordne sig, skjøndt man først af ikke var stemt for Adressen. I Adressen blev stillet den Fordring: en constitutionel Fællesforfatning, og tillige udtaltes deri, at man vilde gaae ind paa et Nordsmalbudget, og den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Ade Balgfreds (Monrad) karakteriserede netop de Fordringer, som vare